

1 SKYRIUS

Pajedina

Ranka varvėjo tirštas šiltas skystis.
Kraujas.

Keista, neprisiminau, kad, prieš mano kumččiui susiduriant su sargybinio veidu, jis man būtų bakstelėjęs kardu. Maniau, kad jis, nors ir buvo blyksnis, neįstengė judėti greičiau, nei mano kumštis skriejo jam į žandikaulį.

Nosį sukuteno suodžių tvaikas, tad purvina ranka užsispaudžiau šnerves, kad nenusičiaudėčiau.

Baisiai apgailėtinas būdas būti sučiuptai.

Įsitikinusi, kad nosis nebeišduos manęs apačioje slankiojantiems imperialams, vėl įsirėmiau ranka į dulkiną sieną, kur kabojau prispaudusi nugara, kojomis įsispyrusi į kitą sieną. Giliau įkvėpusi ir vos neužspringusi suodžiais, vėl ėmiau lėtai kabarotis į viršų. Šlaunys degė beveik taip pat, kaip nosis, bet, slopindama čiaudulį, prisiverčiau ropštis aukštin.

Nemaniau, kad vakarą praleisiu laipiodama kaminu. Ankštoje erdvėje pylė prakaitas, bet užgniaužusi baimę kopiau šiuo siauru statmenu koridoriumi, nekantraudama degėsiomis aplipusias sienas iškeisti į žvaigždėtą naktį. Pagaliau iškišusi galvą puoliau godžiai traukti

tirštą orą, tada išlindau iš kamino ir į nosį tvoskė nauja smarvė, kur kas nemalonesnė už suodžių tvaiką, įsigėrusi į mano kūną, drabužius, plaukus. Prakaitas, žuvis, prieskoniai ir bala žino kokie kūno skysčiai maišydami kūrė Laimikio prospekte tvyrantį dvoką.

Atsistojusi ant kamino pasitikrinau lipnią ranką. Stogą dengė šešėliai, tad teko gerai įsižiūrėti. Visiškai nejutau skausmo, todėl vos prisiminiau, kad esu sužeista.

Nuo prakaituotų, prie kūno limpančių berankovių marškinėlių atsiplėšiau skiautę ir pavaliau žaizdą.

Adena mane nudės, kad sugadinau jos siuvinį. Ir vėl.

Nustebau, kad šiurkščia medžiaga trindama ranką ir nekantriai valydama lipnų skystį nepajutau pažįstamo peršėjimo.

Tada kai ką užuodžiau.

Medų.

Medų iš bandelių, kurių buvau prisigrūdusi į apdriskusios liemenės kišenes, – tai jis varvėjo per rankas, o aš pamaniau, kad kraujas. Atsidusau ir susiraukiau.

Šiaip ar taip, tai gera žinia. Geriau jau tegu drabužiai būna permirkę medumi nei kruvini; kraują išplauti daug sunkiau.

Giliai įkvėpusi pažvelgiau į senus, apgriuvusius pastatus ir į mirksinčių gatvės žibintų metamus šešėlius. Čia, lūšnyne, elektros beveik nebuvo, bet karalius maloningai padovanojo mums kelis gatvės žibintus. Per voltus ir mokslus, pasistengusius sukurti nuolatinę elektros srovę, man buvo dar sunkiau laikytis šešėliuose.

Toliau nuo lūšnyno krautuvės ir kiti pastatai buvo didesni ir geresnės būklės. Vietoj pašiūrių ten stovėjo tikri namai, o dar toliau juos keitė rūmai, vedantys į patį išpūdingiausią pastatą. Markstydamasi tamsoje vargais negalais įžiūrėjau stūksančius karališkosios pilies bokštus ir greta įsikūrusį žemą Dubens arenos kupolą.

Nukreipiau akis į plačią gatvę priekyje, apžvelgiau palei ją išrikiuotus pilkus namus. Laimikio prospektas – tai pati lūšnyno širdis, varinėjanti po miestą nusikaltimus ir prekybą. Pažvelgiau į keliolika iš jos išeinančių skersgatvių ir gatvių, neriančių į miesto labirintą, tada atsidusau ir nusišypsojau pažįstamai gatvei apačioje.

Namai. Lyg ir. Siaurąja prasme namai reikštų stogą virš galvos.

Bet daug smagiau žiūrėti į žvaigždes nei į lubas.

Žinau, nes anksčiau, kai man dar nereikėjo žvaigždžių draugijos, kas vakarą žvelgdavau į lubas.

Išdavikiškas mano žvilgsnis nuskriejo per miestą ten, kur įsispraudęs tarp Pirklių ir Guobų gatvių stovėjo mano namas. Kur prie vakarienės stalo veikiausiai sėdėjo laiminga šeimynėlė, jie juokėsi ir pasakojo, kaip praėjo diena...

Dunkstelėjimas ir iškart po jo pasigirdęs murmėjimas pažadino mane iš liūdnujų minčių. Įtempusi ausis išgirdau slopų, žemą balsą – to paties sargybinio, kurį ne per seniausiai maloniai atleidau iš pareigų.

– ...priėjo man už nugaros tyliai kaip pelytė, o tada... tada tik pajutau, kaip kažkas patapšnojo per petį ir kumščiu trenkė į veidą.

Per kaminą atsklido labai irzlus, labai šaižus moters balsas:

– Dėl Maro meilės, tu gi blyksis, negi neturėtum būti greitas? – Ji giliai įkvėpė. – Ar, prieš jam mane ir vėl apiplėšiant, bent jau spėjai įsižiūrėti į veidą?

– Mačiau tik akis, – suniurnėjo sargybinis. – Mėlynas. Labai mėlynas.

Moteris irzliai atsiduso.

– Kaip naudinga. Tereikės sustabdyti visus žmones Laimikyje ir patikrinti, ar jų akys atitinka vaizdingą tavo aprašymą.

Vos susilaikiau neprunkstelėjusi. Tą akimirką kitoje kambario pusėje pasigirdo girgždesys ir duslūs kelių žmonių žingsniai. Iš patrešusių lentų aimanų po keliomis poromis naujų aulinių batų iškart sumojau, kad prie medžioklės prisidėjo dar trys sargybiniai.

Man tai gera proga.

Stryktelėjau nuo kamino, įsikibau iškilios stogo briaunos, nuleidau kojas ir pakibau virš gatvės. Iškvėpusi iš plaučių orą, pasileidau ir prikandau liežuvį, kad nesucypčiau traukos jėgos bloškiamo žemėn. Negrąščiai šleptelėjau į šieno prikrautą pirklio vežimą. Kieti stiebai durstelėjo kaip Adenos smeigtukai. Paskui, į vakaro vėjelį pakėlusiu suodžių ir šieno dulkių debesį, stryktelėjau ant žemės.

Traukydama iš susivėlusią plaukų šieną, pasukau atgal į Tvirtovę, vingiavau tarp nakčiai paliktų išklerusių pirklių vežimų, šokinėjau per šiukšles ir visokius lūžgalius. Man einant pro šalį, gatvėje ar tarp namų sėdinėjantys Laimikio gyventojai imdavo kuždėtis.

Jutau į aulinį batą įkišto durklo svorį, vėsus metalas ramino. Žingsniavau pro nakčiai susibūrusių benamių – mano likimo bendrų – būrelius. Kai kuriuos jų supo blausiai švytintis violetinis jėgos laukas, bet kiti neturėjo tokios galios, leidžiančios ramiai išsimiegoti. Kaip tik dėl šios priežasties lūšnynas ir buvo tapęs jų namais.

Žingsniavau sparčiai ir tvirtai, dairydama si po skersgatvius, nė akimirksniai neprarasdama budrumo. Skurdžiai neišrankūs. Šilingas yra šilingas; jie gali užsipulti ir dar didesnę skurdžių, kad tik jį gautų.

Vingiuojant gatvėmis, kelyje pasitaikė keli sargybiniai, tad turėjau sulėtinti greitį ir jų išvengti. Kiekvienai krautuvei, kiekvienam kampei ir kiekvienai gatvei buvo priskirtas rūstus teisėsaugininkas balta uniforma. Padidėjus nusikalstamumui, karalius priėmė sprendimą visame Laimikio prospekte pristatyti tų žvėrių imperialų.

Žinoma, aš buvau niekuo dėta.

Šmurkštelėjau į siauresnę skersgatvį ir patraukiau link aklagatvio. Ten kampe stūksojo šleiva barikada iš sulūžusių pirklių vežimų, kartono lakštų, senų paklodžių ir dar Maras žino ko. Man nenuėjus nė pusės kelio iki šiukšlių krūvos, kurią vadinome namais, virš Tvirtovės sienos pasirodė veidas, supamas išsitaršusių, pečius siekiančių garbanėlių.

– Gavai?!

Išlanksčiusi ilgas kojas ji lengvai atsistojo ir nė nemirktelėjusi peršoko metro aukščio šiukšlių barikadą, o tada pasileido prie manęs. Jos akyse švietė tiek vilties, lyg galėčiau pasiūlyti jai tikrą stogą virš galvos ir šiltą vakarienę. Negalėjau suteikti jai nei vieno, nei kito, bet turėjau kai ką, kas jai atrodė dar vertingiau.

Atsidusau.

– Adena, kaip galėjai manimi suabejoti? Maniau, per visus šiuos metus jau išmokai pasitikėti mano gebėjimais.

Nusiėmiau nuo nugaros kuprinę ir ištraukiau raudoną susiglamžiusį šilką. Matydama susižavėjusį jos žvilgsnį nebeįstengiau slėpti šypsenos.

Ji godžiai pastvėrė man iš rankų šilką, pirštais perbraukė minkštas medžiagos klostes. Pro garbanotas sruogas pažvelgė į mane šviesrudėmis akimis taip, tarsi ką tik viena pati būčiau išnaikinusi Marą, o ne nukniaukusi audeklą iš moters, ne ką turtingesnės už mudvi.

Tarsi būčiau didvyrė, o ne blogiukė.

Adena savo šypsena būtų galėjusi varžytis su saule virš Svilės dykumos.

– Žinai, Paje, tu ir tavo miklūs piršteliai gebate daryti stebuklus.

Ji rankomis apšivijo man kaklą, prisitraukė mane ir taip stipriai suspaudė, kad iš liemenės kišenių vėl ėmė sunktis medus.

– Jei jau prakalbome apie miklius pirštelius...

Išsiveržiau iš jos glėbio ir ėmiau naršyti po kišenes. Ištraukiau šešias sutraiškytas lipnias bandeles, papuoštas šiek tiek apetitą gadinančiu šieniu.

Adena išpūtė akis, tada griebė iš manęs bandelę taip pat godžiai, kaip prieš akimirką medžiagą. Atsikandusi apsisuko, negaišdama nužygiavo per mūsų Tvirtovę ir klestelėjo ant šiurkščių bespalvių kilielių barikados viduje. Vilingai patapšnojo šalia savęs, ir aš nerangiai peršokusi sieną atsisėdau greta jos.

– Marija turbūt nelabai apsidžiaugė, kad apšvarinai jos krautuvę. Ir nebe pirmą kartą. Vargšiukei tikrai reikėtų sustiprinti apsaugą, – kramtydama bandelę tarė Adena. Trupiniuotame jos veide švietė kreiva šypsenėlė.

Pastaruosius kelerius metus bent kartą per mėnesį apvogdavau tą moteriškę, bet ji vis dar manė, kad esu „jis“. Na, ji bent jau bandė kažką daryti.

– Tiesą sakant, prie jos krautuvės stovėjo du papildomi imperiai. – Gūžtelėjau pečiais. – Jai turbūt jau įgriso metų metus nesibai giančios bandelių vagystės.

Matydama mano šypseną Adena prisimerkė.

– Paje, ačiū Marui, kad tavęs nesugavo. – Vos tik gerai žinomas posakis ištrūko pro lūpas, nejučia sukandau dantis, o ji prasižiojo pilna burna, susigūžė ir suraukė kaktą. Atsikrenkštusi pridūrė: – Atleisk. Blogas įprotis.

Pirštai užčiuopiau platų žiedą ant nykščio, negalvodama pasukiojau jį ir šiaip net taip išspaudžiau šypsena. Paprastai vengdavome šios temos, nors tik dėl mano kaltės ji iš pat pradžių tapo nesmagi.

Dėl to, kad pasidaviau silpnumui ir išliejau širdį.

– Juk žinai, kad ne žodžiai mane slegia, o...

– O už jų slypinti prasmė, – šypsodamasi nutraukė ji mane, neįtikėtinai tiksliai pamėgdžiodama balsą.

Taip nusikvatojau, kad vos nepaspringau saldžia tešla.

– Ade, ar tu cituoji mane?

Užuot atsakiusi, ji atsikando bandelės ir kramtydama pareiškė:

– Ir ne Maras tau kelia šleikštulį, o tai, kas vyko vėliau.

Lėtai linktelėjau galva ir išsiblaškiusi pirštu ėmiau vedžioti per kilimo raštus. Nuo minties, kad galima dėkoti Marui, išžudžiusiam tūkstančius ilijanų, praradau apetitą ir net bandelės nebeviliojo. Kaip galima dėkoti negandai, sukėlusiai tiek daug skausmo, mirčių ir priešpaudos.

Bet dabar svarbiausi buvo tie, kurių Maras nepražudė. Karalystė daug metų buvo izoliuota, siekiant apsisaugoti nuo aplinkiniuose miestuose plintančios ligos, ir tik stipriausi Ilijos gyventojai pasveiko nuo Maro, iš esmės pakeitusio žmonių sandarą. Greitieji tapo itin greiti, stiprieji – nenugalimi, o tie, kurie tūnodavo šešėliuose, išmoko patys virsti šešėliais. Ilijanai buvo apdovanoti keliomis dešimtimis įvairaus stiprumo ir įvairios prigimties antgamtinių galių.

Tai buvo dovanos už išlikimą.

Tie žmonės buvo *elitas*. Ypatingieji. Nepaprastieji.

– Klausyk... – Adena nutilo, pakrapštė bandelę, paieškojo tinkamų žodžių, – Paje, būk atsargi. Jei tave sučiuptų ir nesugebėtum išsisukti...

– Man nieko nenutiks, – pernelyg nerūpestingai atsakiau, nepaisydama mane apėmusio nerimo. – Ade, visada tai dariau. Aš tai sugebu.

Ji atsiduso ir šypsodamasi numojo ranka.

– Žinau, žinau. Tu moki apsimesti elito atstove.

Mane vėl apėmė palengvėjimas, dėl to pasijutau kalta ir tuo pat metu dėkinga, kad ji taip gerai mane pažįsta. Nes ne visi išgyvenusieji Marą buvo apdovanoti minėtomis galiomis. Ne, *prasčiokai* tokie ir buvo – paprasti. Kelis dešimtmečius po Maro prasčiokai ir elitas gyveno taikiai.

Kol karalius Edrikas išleido potvarkį, draudžiantį prasčiokams gyventi jo karalystėje.

Daugiau nei prieš tris dešimtmečius šalyje paplito tokia liga. Veikiausiai tai tebuvo paprastas negalavimas, bet karaliaus gydytojai, naudodamiesi proga, ėmė tvirtinti, kad nežinomos ligos nešiotojai yra prasčiokai – veikiausiai dėl to jie ir neturėjo ypatingųjų galių. Buvo nuspręsta, kad elito atstovams pavojinga per ilgai bendrauti su prasčiokais, nes tada ima silpnėti jų gebėjimai, kuriais jie taip didžiuojasi.

Nuo šios minties mane suėmė juokas.

Mano tėtis tikėjo, kad tai paistalai, ir aš laikiausi tos pačios nuomonės. Deja, net jei būčiau turėjusi įrodymų, kad karalius apsimestavęs, vis vien niekas nebūtų patikėjęs mergaite iš lūšnyno.

Taigi karalius negalėjo leisti, kad elito aukštuomenę silpnintų prasčiokai. Ypatingieji negalėjo išnykti.

Taip prasidėjo Valymas.

Net ir dabar, praėjus porai dešimtmečių, prie laužų būdavo pasakojamos istorijos apie kūnus, išmėtytus ant smėlio po kepinančia saule, – šiurpios vaikų kuždamos pasakos.

Lipnūs pirštai suėmė mano plaštaką, medus ant Adenos rankos buvo toks pat saldus, kaip ir švytinti šypsena veide. Jos akių kibirkštėlėse glūdėjo ištikimai saugoma mano paslaptis. Didelę gyvenimo dalį nugyvenau susitaikiusi su tuo, kad niekas negali būti tikra. Kad visos draugystės yra apsimestinės, kad visi geri darbai turi kokį nors slaptą tikslą.

„Slėpk jausmus, slėpk baimes ir, svarbiausia, pati slėpkis po kauke. Pajė, niekam neatsiverk. Nepasitikėk niekuo, tik savo pačios nuojauta.“

Galvoje aidintis švelnus, bet sukrečiantis tėčio balsas priminė, kad kiekviena mano gyvenimo dalis *turėtų* būti suvaidinta, o priešais sėdinčią mergaitę *turėčiau* apgaudinėti kaip ir visą likusią karalystę.

Vieną vienintelį vakarą pasidaviau savanaudiškumui, pastatydama į pavojų mus abi.

– Ką gi, gana šnekėti apie Marą, – linksmi tarė Adena ir, apsidairiusi po aklagatvį, pridūrė: – Ir apie tavo... padėtį.

Prunkštelėjau, nė nepamėginusi susivaldyti.

– Ade, regis, per šiuos dvejus metus spėjai išsiugdyti takto jausmą.

Veikiausiai draugė net neišgirdo manęs. Jos pirštai glostė medžiagą, tad ji nepajėgė sutelkti dėmesio į nieką kitą. Užmiršusi mūsų pokalbį, ji šviesiai rudomis akimis peržvelgė savo siuvimo reikmenis ir ėmė tarškėti, ką reikėtų pasiūti iš naujosios atraizos. Šiltos rudos jos rankos mirguliuojančioje šviesoje jau rausėsi po medžiagų atsargas, lankstė krašteliu ir daigstė kampus. Ji nuolat įsidurdavo į pirštą ir be paliovos keikėsi.

Užsimezgė lengvas pokalbis, įmanomas tik tarp tų, kurie ne vienus metus kartu išgyveno gatvėje. Supratau, ką Adena murma lūpomis suspaudusi smeigtukus. Atsiguliau ant šono ir nurimusi stebėjau vikrius jos pirštus ir surauktą kaktą. Buvo taip įdomu, kad net miegas neėmė.

Kai akys jau pradėjo merktis, šone pajutau duriantį skausmą ir visi miegai išsilakstė. Čiuopdama smailų grindinio akmenį mieguistai suniurzgėjau:

– Atmink mano žodžius, vieną dieną nušvilpsiu sulankstomąją lovą.

Adena pavartė akis kaip ir kiekvieną vakarą, kai duodavau tą patį tuščią pažadą.

– Paje, patikėsiu, kai pamatysiu savo akimis, – prodainiu atsakė ji.

Gal tūžiną kartų persiverčiau ant kito šono, kol galva atsirėmiau į šiurkščią susuktą paklodę.

– Velnias, jei nenustosi blaškytis, patikėk, prisiūsiu tave prie žemės, – saldžiu kaip bandelė balsu pagrasino Adena.

– Ade, patikėsiu, kai pamatysiu savo akimis.

2 SKYRIUS

Rajus

Pro veidą praskriejo ugnies kamuolys, vos nenusvilino plaukų. Spėjau atsitūpti, bet po akimirkos pajutau link manęs atplaukiančią antrą karščio bangą.

„Kad tave kur Maras, Kitas šiandien puikiai nusiteikęs.“

Sūpuodamasis ant pėdų pagalvėlių stebėjau, kaip dar vienas ugnies rutulys atšvilpia į mano pusę. Pajutau pažįstamą adrenalino antplūdį. Iškelčiau vandens skydą, išgirdau, kaip ugnis sušnyptė, ir iš jos teliko tirštas garų debesis. Kitas prisimerkęs pamėgino pro garus įžiūrėti mane, bet staiga rėžiausi į jį ir jo akys išsiplėtė. Suvirtome ant žemės, prispaudžiau jį, iškelčiau liepsnojantį kumštį ir nusitaikiau į veidą.

– Pasiduodi?

Niekaip negalėjau suturėti šypsenos. Jis kosėdamas nusijuokė, akys lakstė tai į mano veidą, tai į iškeltą degantį kumštį.

– Jei nepasiduosiu, tikrai smogsi man, broliuk?

Žalios Kito akys linksmai blykstelėjo, nors vos per kelis centimetrus nuo jo degė ugnis.

– Manau, jau žinai atsakymą.

Šyptelėjau ir dar plačiau užsimojau, pasiruošęs vožti.

– Gerai jau, gerai, pasiduodu! – šūktelėjo Kitas. – Bet tik todėl, kad nenoriu vargšui Elijui ir vėl užkrauti darbo – tvarkyti kurio nors iš mudviejų lūžusių nosį.

Sukikenau įsivaizdavęs karališkojo gydytojo veidą, mums įvirtus su dar vienu lūžusiu kaulu. Atsistojęs padaviau vis dar tįsančiam Kitui ranką.

Šypsena, kuria jis mane apdovanojo, nesiekė akių. Galop brolis ištarė:

– Kajau, kad tave kur Maras, tu geriau už mane valdai savo galias.

– Užtat *tu* būsi karalius, – atsakiau, – o aš kovosiu mūsų lauke ir savo grožiu versiu priešus iš kojų.

– Nori pasakyti, kad aš savo grožiu negaliu išversti priešų iš kojų? – Kitas sodriai nusijuokė, vaizduodamas įsižeidusį.

– Tenoriu pasakyti, kad esame netikri broliai, taigi turi tik pusę mano žavesio.

Kitas prunkštelėjo.

– Jei taip, tu turi tik pusę mano smegenų.

– Ir ačiū Marui.

Tai girdėdamas jis išsišiepė ir kumštelėjo man.

Patraukėme gerai išmintu takeliu tarp apskritų kovos ringų pilies pratybų aikštėje. Eidami matėme besitreniruojančius imperialus ir kitus aukšto rango elito narius, dauguma kovojo pasitelkę gebėjimus ir tik kai kurie – ginklus.

Jie gręžiojosi į mus, akys svilino odą taip pat, kaip aukštai danguje plieskianti saulė. Nekreipdamas dėmesio į žvilgsnius, įkvėpiau pažįstamo pratybų aikštelių kvapo – kraujo, prakaito ir ašarų mišinio, – tada iš ginklų kabyklos pasigriebiau kardą ir kitą pamėtėjau broliui. Jo veide šmėstelėjo nevilts.

– Juk žinai, kad man labiau patinka kautis ginklais nei gebėjimais, – tariau, matydamas, kad jis pabrėžtinai žiūri į mano rankas, atsainiai ieškančias kardo svorio centro.

Kitas pavartė akis, bet nupėdino į dulkiną aikštelę.

– Taip, puikiai žinau, kaip tau patinka talžyti mane kardu.

Pasukiojau riešą, švystelėjo ašmenys, ėmėme artėti vienas prie kito.

– Taip, tai vienas mėgstamiausių mano užsiėmimų.

Staiga žengiau į priekį, kardu stipriai trenkiau per jo kardą, net ranką nudiegė.

– Na, argi ne smagu?

Kitas sukando dantis.

– Nepakartojama.

Panirau į pažįstamą transą, kojos pagavusios ritmą ėmė šokti, rankose blykčiojo kardas. Galvoje tapo šviesu. Kūnas net dūzgė nuo energijos. Kovodamas visada jausdavausi iš tiesų gyvas. Tam buvau sukurtas ir tai man padėjo išsaugoti sveiką protą per pratybų ir mokslų metus.

„Kvailas karalius – miręs karalius.“

Galvoje nuskambėjo tėvo žodžiai, kuriuos jis man vaikystėje kalravo į galvą, kai tik pasiskųdavau, kad mokytis nuobodu. Na, man nereikėjo nerimauti, kad būsiu miręs ar kvailas karalius, nes žinojau juo netapsiantis. Kai išsaciau tėvui šį argumentą, jis mielai sukūrė man naują posakį, pagal kurį turėčiau gyventi.

„Kvailas vykdytojas – nugalėta imperija.“

Labai padrąsino.

Dilbį nusmelkė aštrus skausmas, akimirksniu pažadinęs iš susimąstymo.

– Kajau, verčiau galvok apie tai, ką darai, antraip iš tikrųjų tave įveiksiu. – Kito veidas pergalingai švytėjo, ir aš nusprendžiau tai pakeisti. – Nenorėčiau, kad būsimasis mano vykdytojas būtų apsilei...

Jam nebaigus sakinio, nulenkiau jo kardą žemyn, prispaudžiau savuoju, tada mikliai užbėgau jam už nugaros. Staigiai kilstelėjau koją, ištraukiau iš bato aulo durklą ir prikišau aštrų galiuką jam prie nugaros.

– Atleiskite, jūsų didenybe, ką sakėte?

Paleidau jį ir, kai atsisuko, pašaipiai nusilenkiau, įsikišdamas durklą į batą. Jis mane stipriai pastūmė, vos nesusverdėjau, bet po akimirkos atsilyginau tuo pačiu. Kitas sukikeno.

Šviesūs purvini jo plaukai tą akimirką buvo labiau purvini nei šviesūs, apkibę grumstais jam voliojantis po aikštelę. Marškinius

seniai buvome nusimetę dėl karščio, įdegusi jo krūtinė, kaip ir manoji, buvo slidi nuo prakaito.

Net keista, kaip aiškiai buvo matyti, kad nesame tikri broliai. Skyrėmės ne tik išore; Kitas buvo rūpestingas, o aš – žiaurus. Jis buvo kantrus, malonus, labiau tinkamas sostui nei karo laukui.

Jis karalius, o aš – žudikas.

– Kajau, ar bent girdi mane? – Kitas atrodė susirūpinęs ir kartu linksmas. Spragtelėjo pirštais man prieš veidą. – O Mare, kiek kraujo netekai?

Pasekęs jo žvilgsnį išvydau iš žaizdos rankoje srūvančius raudonus upeliukus, kraujas vingiavo tarp krumplių ir lašėjo nuo pirštų galų.

– Na, regis, per tave Elijas vis dėlto negaus išėiginės. – Pažvelgiau į Kitą, laukdamas atsako, bet pamačiau, kad jo akys įsmeigtos į kažką anapus pratybų aikštės. – Na, tai kas gi čia išsiblaškęs?

Mano akys irgi nukrypo į mūsų link žirgliojančią žmogystą vėjyje besiplaikstančiais violetiniais plaukais, vilkinčią odinius sportinius drabužius, aptempusius kiekvieną linkį.

– Ei, žiūrėk, ta kalė Blerė.

Kol ji dar nebuvo priėjusi, tyliai atsidusau, o Kitas prunkštelėjo.

– Sveiki, berniukai. – Jos balsas priminė šaltą, slidų ledą. – Kaip sekasi treniruotis? – Ji tingiai nužvelgė mus nuo galvos iki kojų, paskui vėl pasižiūrėjo į akis, lūpas iškreipė kreiva šypsenėlė. – Kajau, ruošiesi Žaidynėms?

– Na, ruoštis man nereikia.

Ji dar plačiau išsišiepė.

– Manau, būsimasis vykdytojas turėtų laimėti ir padaryti karalystei gerą išpūdį.

Staiga ji be galo susidomėjo savo nagais, tarsi jai niekas kitas nerūpėtų.

Ranka persibraukiau plaukus ir irzliai atsidusau.

– Kaip tik tai ir ketinu padaryti.

Ji nusišypsojo, bet toli gražu ne meiliai.

– Tikiuosi, taip ir bus, juk jau daugiau nei dešimt metų esi geriausias iš elito. Bent jau žmonės taip kalba.

„O Mare, prasideda.“

Kitas žengė žingsnį į priekį ir užsidėjo ranką ant krūtinės, lyg būtų sužeistas.

– Oi, Blere, būdamas karaliumi prisiminsiu tavo žodžius.

– Ak, Kitai, negi užgavau tavo orumą? – Ji juokais patempė lūpą, paskui vėl kreipėsi į mane: – Beje, manau, kad Žaidynes laimėsiu aš.

Nelinksmi nusijuokiau ir pasižiūrėjau į smulkų jos kūną.

– Iš kur esi tokia tikra, kad dalyvausi Žaidynėse? – paklausiau, puikiai žinodamas, kad ji tikrai ten pateks.

Atsakydama į mano pastabą, ji sukėlė riešą ir iš ginklų kabyklos atskriejo durklas. Man nespėjus nė mirkstelėti, jis staiga pakibo ore ir prisispaudė man prie kaklo.

– Esu generolo dukra, taigi mano galimybės patekti į Žaidynes turėtų būti neblogos. – Ji priėjo prie pat manęs, prisikišo ir sušnabždėjo: – Kaip tu manai?

Blerė kikendama dar stipriau prispaudė skraidantį peilį man prie gerklės, lyg norėdama įrodyti savo tiesą.

Mano gyslomis ėmė tekėti keliolika skirtingų galių, priklausančių įvairiems ringuose besitreniruojantiems žmonėms. Nuslopinęs kitas galias, visą dėmesį sutelkiau į Blerės talentą ir pajutau, kaip jis spragsi po oda, ragindamas mane griebti merginą. Ji buvo galinga teleporte, ir tai, ką pademonstravo su durklu, tebuvo smulkmena. Mintyse čiuopdamas tą dilgčiojimą – jos galią, – leidau jam plūsti per mane ir kilti į paviršių.

Galop pats tapau ta galia.

Tą patį padariau su Kito dualo galia, panaudodamas ugnį ir vandenį. Taip pat galėjau pasielgti ir su visais mane supančių žmonių talentais.

Šaltai šypsodamasis mintimis apgręžiau durklą ir pristūmiau jį prie kieto odinio drabužio, dengiančio jos krūtinę.

– Na, tai verčiau jau treniruokis, – tyliai pasakiau, tada paleidau jos galią ir durklas bumbtelėjo ant žemės.

Netaręs daugiau nė žodžio nususukau ir nužygiavau į pilį.

Kitas tylėdamas prisivijo mane, atrodė toks pat paskendęs mintyse, kaip ir aš. Abu kartu prisiartinome prie pilies vartų. Iki Žaidynių buvo likusios vos dvi savaitės, taigi nebegalėjau palaimingai ignoruoti šio įvykio ir savo vaidmens jame.

Mano dėmesį prikaustė iš virtuvės sklindantis keptos vištienos ir bulvių kvapas.

– Labą vakarą, damos. – Šyptelėjau virėjoms ir tarnaitėms, zujančioms po virtuvę, ruošiančioms vakarienę. – Pasiilgote manęs? – meiliai paklausiau ir užšokęs atsisėdau ant spintelės, po užpakaliu pasikišęs delnus.

Pažvelgiau į akis kelioms tarnaitėms, jos išraudusios nūsusuko ir puolė dirbti, patyliukais kikendamos tarpusavyje.

Virtuvės kaitra smogė man it banga, užliejo jau ir taip slidų kūną...

Mano odą.

Ranka persibraukiau plaukus, paskui veidą, nesukau galvos dėl to, kad dulkinoje aikštelėje nusimetęs marškinius ten juos ir palikau – šio įpročio nesugebėjo pakeisti netgi tėvas.

Iš už kampo išlindo plačiai išsišiepusio Kito galva.

– Taip ir maniau, kad užuodžiu savo mėgstamiausią patiekalą. Gaile, tu tokia šaunuolė.

Jis priėjo prie virėjos, maišančios bulvių košę puode ant rusenančios krosnies, tamsi jos oda blizgėjo nuo prakaito.

Išvydusi Kitą ji neįstengė sulaikyti šypsenos.

– Kituk, ne dėl tavęs tai gaminu. Bulvių košė yra ir mano mėgstamiausias patiekalas.

Ji šypsodamasi paplekšnojo jam per skruostą ir vėl ėmė maišyti košę. Paskui pasisuko į mane, sėdintį ant spintelės, dirstelėjo į kraujuojančią ranką, apie kurią buvau užmiršęs. Kraipydama galvą griežtai pasakė:

– Kajau, gal galėtum neiškruvinti man darbastalio.

Tai girdėdamas išsišiepiau.

– Nebūtų pirmas kartas.

Ji vėl pakraipė galvą, visą laiką gniauzdama šypseną. Gailė kyštelėdavo mums maisto ir skanėstų dar tada, kai buvome vaikai ir pusnuo-

giai lakstydavome po pilį; beje, tą patį darėme ir dabar. Šioje virtuvėje jai teko stebėti ne vieną kovą dėl to, kam atiteks paskutinė bandelė.

– Senokai nebuvote užsukę, – tarė ji berdama į košę prieskonių. – Gal aš jums atsibodau, ką?

– O taip. Bet tavo maistas – ne.

Vos spėjau tai išstarti, man į veidą atskriejo košės gumulas. Neturėjau nei laiko, nei jėgų išsisukti, taigi dulkes ir purvą ant mano kūno papildė bulvės.

– Su mumis nebūna nuobodu, tiesa? – mąsliai ištarė Kitas rymodamas prie darbastalio ir žiūrėdamas, kaip iš plaukų krapštai košę.

Nušokau nuo spintelės, priėjau prie virėjos ir pakštelėjau jai į skruostą.

– Gaile, tu pati šaunčiausia. – Ištiesiau pro ją ranką, pasigriebiau iš krepšio obuolį ir pridūriau: – Nekantriai laukiu kito maisto mūšio.

Sviėdęs į Kitą vieną gumuliuką, pasitryniau obuolį į kelnes ir atsikandau.

– Prince Kajau?

Įsitempiau, atsidusau ir atsigrėžiau į balsą už nugaros. Berniukas baugščiai žiūrėjo į mane, knebinėdamas marškinių kampą. Neslėpdamas nekantrumo kilstelėjau antakius.

– Karalius kviečia jus į sosto menę.